

[Hartvig Frisch.]

Jeg henviser her bl. a. til Gennemførelsen, og ogsaa Stadfæstelsen, af Tugthusloven i 1929, efter at Madsen-Mygdal var styrtet. Ingen maa derfor tro, at vi nu, da Flertallet i Landstinget er ændret, vil være med til nogen Ordning, af hvad Art tænkes kan, hvor et lovligt Flertal, udgaaet af Valgdagen, skal kunne hindres i Arbejdet paa Rigsdagen af mindre Grupper. Vi er gaaet med til Folkeafstemning fremkaldt af et Mindretal, men vel at mærke af et Mindretal af saadan Vægt, at det kan formodes at dække et Flertal i Befolkningen; i hvert Fald skal det være tænkeligt, at det dækker et Flertal i Befolkningen, og at det er derfor, Folkeafstemningen er fremkaldt.

Skulde Stillingen blive saa broget, at Udsigterne til en Forfatningsforandrings Gennemførelse ved Folkeafstemning maa synes tvivlsomme, saa bør det dog vel lige siges, at det ikke er Regeringspartierne, der har Grund til størst Hast i hele dette Spørgsmaal.

Det Spørgsmaal, der ved Siden af Forfatningssagen har størst Betydning ud i Fremtiden, er det, der knytter sig til Landets udenrigspolitiske og herunder ogsaa militærpolitiske Stilling. Det har glædet mig, at den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister med den Alvor, som tilkommer Sagen, har taget Anledning, efter Debattens Begyndelse i dette Ting, til at nedsætte et 21 Mands Udvalg, upeget af de store Partier, til fordomsfri Drøftelse af alle herhenhørende Spørgsmaal. De Retningslinier, Udenrigsministeren angav med sine Ord, kan jeg ganske slutte mig til. De findes paa Sp. 194, jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere?

Formanden: Det er vel kun et kort Citat, det drejer sig om? Vi har jo Spalten liggende foran os.

Hartvig Frisch: Ja, der er i hvert Fald nogle enkelte Ord i det, som jeg gerne vil citere, hvis den højtærede Formand tillader det. Det er, hvor Udenrigsministeren siger:

„Det er selvsagt, at til en Overvejelse af hele vor Stilling vil høre ogsaa en Overvejelse af vort Militærvæsens Betydning for Bestræbelserne for at holde os uden for Krig mellem andre Stater. Det er givet, at der her vil foreligge en Række praktiske Opgaver. Om der til Løsning af disse Opgaver kræves noget mere eller noget mindre militært Beredskab, er et

Skønsspørgsmaal. Lange Tidens Erfaringer har lært os, at der er Forskel i vor Vurdering i saa Henseende, men Diskussionen om, hvis Skøn der er det rette, bør, hvor bestemt man end hævder egen Opfattelse, kunne føres uden at sætte Lidenskaberne i saa stærk Bevægelse,“ og saa kommer Slutningen, som jeg særlig stærkt vil fremhæve:

„at det for hele vor Stilling saa værdifulde nationale Sammenhold svækkes derved.“

Over for denne stærke og værdige Udtalelse af Udenrigsministeren kan jeg ikke undlade at udtale min Beklagelse af, at Det konservative Folkeparti har agtet Sagen for saa underordnet, at Partiets Formand end ikke har faaet Sæde i Udvalget. Jeg ved naturligvis ikke bestemt, hvorledes denne Undladelse skal fortolkes, men sammenholdt med den konservative Presses afvisende Holdning og Vittigheder om Sagen tyder det ikke godt. Man faar nærmest Indtryk af, at de Konservative mister Interessen for dette Spørgsmaal, saa snart det fra Agitationens Ophidselse søges draget ned til praktisk og virksom Undersøgelse. Noget egentligt Krigsinstrument kan vort Land selvfølgelig aldrig stille paa Benene, men man kunde maaske sige — nu da det er blevet moderne at bruge militærpolitiske Billeder hentet fra Zoologien om Pindsvinet o. lign. —, at Billedet paa vore Neutralitetsbestemmelser bør være: Hellere Skaldyret end Bløddyret.

I Forbindelse med det militære Spørgsmaal vil jeg gerne udtale, at det interesserede mig meget, hvad det ærede Medlem Hr. Viggo Nielsen udtalte om vort gamle Programkrav om Ungdommens obligatoriske fysiske Uddannelse. Jeg ved, at der i Øjeblikket i Befolkningss Kommissionen overvejes et Forslag, der tager Sigte paa en saadan vidtgaaende Sikring af Ungdommens fysiske Træning, og jeg haaber, at der deraf vil kunne fremgaa et Forslag, som egner sig for vort Land, og som er præget af vore danske Synsmaader.

De Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram fremsatte om Grænsebefolkningens Ønsker vedrørende Militærordningen, har jeg paahørt med stor Interesse, og jeg finder, at de bør fremdrages i det nedsatte 21 Mands Udvalg.

Jeg vender mig herefter til det Spørgsmaal, som har fyldt mest Spalteplads i dette Aars Finanslovdebat, hvad i øvrigt ogsaa staar i Forhold til dets overordentlige Betydning — det er Arbejdsløshedsspørgsmaalet.